

הקשר בין שיאי גובה לתשבצי היגיון (או: יומן מסע אישי)

מוטי קפלן, אוקטובר 2009

הקדמה קצרה

עוד כשהיינו בכרתים ביקש ממני משה אקלר לכתוב יומן מסע, ואודה כי היה בי רצון להענות לבקשתו. אבל לאחר קריאת היומנים של איציק ויזהר, הבנתי שאין לי מה לחפש בליגה המקצוענית, והחלטתי לרדת 2-3 ליגות ולהסתפק ברשמים אישיים..

הטיסה לכרתים

בטיסה לכרתים שימשתי כטייס משנה ליזהר ידידי, אותו אני מכיר למעלה מ-30 שנה, עוד מהתקופה שהיינו סטודנטים צעירים והוללים בפקולטה לאוירונאוטיקה בטכניון, וכמובן גם תוך כדי השירות שלנו בחיל האוויר מאוחר יותר. משפחת נוי קיבלה חיזוק משמעתי במושבים האחוריים בדמות האה עמוס והבן יאיר, שכפי שהתברר, הם מפצחי חידות ותשבצי היגיון מדופלמים (פרטים בהמשך), וגם בעלי הכשרה בשטח מאכלי הגורמה, כפי שנוכחתי במהלך הטיסה כאשר אספקת הסנדוויצ'ים (משודרגים לעילא ולעילא מבית היצור של רעיית הקפטן...), השוקולדים והעוגיות לא פסקה לרגע. לדעתי זו היתה הפעם הראשונה בהיסטוריה שמטוס נוחת במשקל גבוה יותר מההמראה, וזאת ללא תדלוק אוירי! (לכל החוכמולוגים, נכון שזה לא פיזיקלי אבל נשמע טוב, לא?) במחשבה שניה, היו כמה דקות מתות אבל כשהבטתי אחורה שני החברים ישנו שנת ישרים תוך נחירות בווליום שעלה אפילו על זה של ה-200 כ"ס של המוני.

ובין לבין, איך אפשר בלי סיגריה (זאת שלפני, תוך כדי ואחרי)? נשארתי חסר מילים מול המיומנות של יזהר בעישון סיגריות בגובה 9000 רגל, ובמיוחד מהתפעול המושלם של מאפרה שהוכנה והותאמה לטיסות מבעוד מועד (בעלת ותק רב בטיסות מעל הים...) ומההבעה מלאת ההנאה עם כל שאיפה מהסיגריה. אכן, תמונות קשות !!

את הזמן העברנו בדיונים על הנתיב, משחקים ב-GPS, דילולים, בדיקות מכשירים תדירות ושאר ירקות, אבל מצאנו גם זמן לחדד את ידיעותינו בכללי אצבע לטייסים, וגם בשטח זה יזהר התגלה כידען לא קטן. חלקנו חוויות מקריאת ספרון ששנינו מכירים, בשם "כללי אצבע לטייס" (באנגלית, מומלץ לכל טייס), למשל, הידעתם כי אם מחלקים מעלות פרנהייט ב-2 ומורידים 30, מקבלים בקירוב טוב מעלות צלזיוס? או שזמן לביצוע פניה הוא מספר המעלות מחולק ב-3? בקיצור, הזמן טס לו עד סיטיה, שם התחלנו להתארגן ל-STAR המתאים לפי מה שקיבלנו. הגענו מעל הרקליון בגובה 9000 ומשם יצאנו לתהליך, שלקראת סיומו התייצבנו מול מסלול 09, אבל המצפן הראה 12, כך שכמעט שזרקנו אותו לפח כמצפן גרוטאה, מזל שהגברת מהמגדל התערבה ואמרה משהו כמו "ARO", אם אתם רוצים לנחות על מסלול 12 במקום 09 זה גם כן בסדר..." (איזו ציניות...) כמובן שהודינו לה ויזהר ביצע נחיתה מושלמת על 12, עם פינוי לאזור שבו כבר המתינו 2 מטוסים על צוותיהם, מכווחותינו.

כמובן, דבר ראשון – קופצים מהמטוס ועוסקים בניקוזים (לא של דלק, אלא ניקוז אישי), אח"כ מתארגנים, ממתינים לכולם ונוסעים למלון.

כפי שבודאי נוכחתם לדעת, לא עסקתי כלל בטיסה עצמה, פשוט אין מה להוסיף אחרי התיאורים המפורטים של איציק ויזהר, מה גם שכל הזמן יש רק (כ)חול ו(כ)חול ופה ושם אניות משא שנפנפו להן לשלום אך משום מה הן לא נפנפו חזרה, הסוציומטים.

הבילוי בכרתים

השהייה בהרקליון היתה פשוט מושלמת, הארוח של דון יאניס וצוותו היה נפלא, או כמו שאיציק ואחרים הגדירו, הבילוי היה קשה, קשה... (על משקל המערכון של הגשמים), כך שסבלנו מכל רגע.

בין לבין השתעשענו, משפחת נוי ואנוכי, בפתרון חידות היגיון למיניהן וכפי שכבר נכתב למעלה, המשולש עמוס-יאיר-יזהר התגלה כמפצח בלתי נלאה של חידות היגיון שונות. חידת דוגמה לקוראים: השלם את המילה הרביעית במשפט: "כחול לבן ורוד _____". בין הפותרים נכונה תוגרל חידה נוספת.

תמונה מהסרטים: בעוד אנו מפליגים מאי המצורעים אל האי הבא, בו שחינו להנאתנו וסעדנו את ליבנו במיני בשרי BBQ לבנים ולבנים פחות, נראתה באופק סירת מרוץ מהירה ובה שתי דמויות, אשר ככל שהתקרבו התברר שהן שייכות ליאניס מיטיבנו ולנערה עם גוף מצודד ולבוש מינימלי, אשר אחזה בהגה הסירה בידים בוטחות. הייתי בטוח שעוד רגע תופיע הסירה של האנשים הרעים, יתפתח קרב יריות שבסופו כל הרעים יושמדו וסירתם תעלה בלהבות השמימה, בעוד בונד, ג'יימס בונד (סליחה, ג'יימס יאניס) אוהז את נערתו והם מפליגים יחד אל תוך השקיעה...

הטיסה חזרה לארץ

כמו כל דבר טוב גם זה נגמר וביום שני הגענו לשדה התעופה בליווי ניקוס העוזר הנאמן. ירדנו מהאוטובוס לביקורת דרכונים וקניות אחרונות בדיוטי פרי ובפעם הראשונה בחיי חזיתי כיצד המזוודות והתיקים שלנו הגיעו בכוחות עצמם מהאוטובוס היישר אל המטוסים שלנו (או אולי יד אלהים/יאניס היתה בדבר?).

בטיסה חזרה לארץ עברתי לכהן כטייס במטוסו של משה אקלר מיודענו, הלא הוא DZM (המטוס, לא משה), זאת לאחר תכנית הסבה כדת וכדין בעבר וטיסת רענון נוספת כמה ימים טרם הראלי, שבה טסתי, המראתי ונחתתי, ולא הפסקתי עד שדעתו של משה נחה מכישורי הטיסתיים...

במושבים מאחור התמקמו להם הטייס והנווט המהולל אריק סיני וחברתו שרה'לה, אותם יצא לי להכיר במהלך השהות בכרתיים כזוג נחמד וחביב מאד, וכלל לא נעדר חוש הומור (במיוחד אחרי 2-3 בירות מיתוס ודומיהן). אריק ואני גם הספקנו לעבור גיבוש משותף בדמות ריצה ארוכה בשבת על המזח התוחם את מעגן האניות בהרקליון, גיבוש שלעומתו גיבוש מטכ"ל הוא משחק ילדים...

מעבירים מפסק BAT ל ON וראה זה פלא- אין כל רעשים, מנורות או אות חיים אחר מהקוקפיט... שוב בודקים ו... יוק! כלום, נאדה. יוצאים מהמטוס ומטכסים עצה מה לעשות, כשהאבחה המקצועית היא שהמצבר התרוקן משום מה (אולי היוונים גנבו לנו חשמל בלילה?). אריק שם את נפשו בכפו ומנסה להתניע דרך סיבוב הפרופ, אך לשווא. משה מסביר שיש שקע לחיבור מתח חיצוני, ולאחר מאבק ארוך הצלחנו להוציא את הכיסוי המגן עליו, רק כדי לגלות שהשקע במקום, אבל אין בשדה התעופה תקע מתאים. בינתיים אנו צופים בעיניים כלות בחברינו שבמטוסים האחרים ממריאים לדרכם תוך נפנופי ידיים לשלום, ותוך כדי כך ניגש אלי גרמני הדור עם מדים של קפטן בלופטהנזה, לכל הפחות, ומתברר שהוא בסה"כ הטייס של הפייפר הקטן שחנה לידנו. היקה (פ_ץ) שאל אם יש לנו מצבר להתנעה, כי נגמר לו המצבר במטוס (!!), ובפעם הראשונה אני נוכח לדעת באופן מדעי שהתרוקנות מצברים היא מחלה מדבקת הרבה יותר משפעת החזירים! כרגיל הופיע המלאך המושיע בדמותו של ניקוס, רכוב על קטנוע, ולאחר בירור קצר הביא את השכינה בכבודה ובעצמה, הלא הוא יאניס הכל-יכול, אשר הבטיח ששיג לנו מצבר להתנעה. נאלצנו לדחוף את המטוס (בעלייה !!!) עד לאזור המוסך בו מצוי מקור מתח חשמלי, ועד שהמצבר הגיע, משה פירק את הפנל כדי לאפשר גישה למצבר של המטוס. חיברנו את המצבר של יאניס, סובבתי את המפתח למצב התנעה והמנוע התחיל להסתובב כמו גדול! גם טעינה היתה ומייד כולם נכנסו

פנימה, משה לידי ואריק ושרה'לה מאחור, ביקשנו רשות הסעה ולאחר מספר התברברויות הלוך ושוב על המסלולים (באשמת הפקחית, אלא מה...) התייצבנו בתחילת מסלול 30 והמראנו לדרכנו.

הטיסה עברה ללא אירועים מיוחדים ולולא השיחות בינינו (יותר נכון – ויכוחים..) הייתי מגדיר אותה אפילו כמשעממת, עד כדי כך ששרה'לה נרדמה לה וישנה שנת ישרים רוב הדרך, למרות הרעש, הקפיצות פה ושם והקור העז בגובה 9500 רגל. הרוח היתה לנו לעזר רב (עד 50 קשר רוח גב) וגם פלוטו היו במצב רוח טוב כך שהפנו אותנו ישירות לוינגייט, ומשם לאורך החוף עד שדה דב. הנחיתה היתה רכה עד מושלמת (כן, הנחתום מעיד על עיסתו) ומייד לאחר החנייה בג'ולייט רצנו איש איש (ואישה) לדרכו, דהיינו לשירותים הקרובים ומשם לבקורת דרכונים ויאללה – הביתה להרצליה. חזרנו עייפים אך מיובשים..

סיכום

אז מה היה לנו:

1. שבירת שיאים סיטונית:
 - 1.1. שיא גובה (שלי) בטיסה במטוס קל
 - 1.2. שיא מרחק טיסה (שלי) ללא תדלוק
 - 1.3. שיא עישון סיגריה בגובה (יזהר)
 - 1.4. שיא במהירות קרקע בטיסה אופקית וישרה (165 קשר, ותודה לרוח שהביאה אותנו עד הלום)
2. מטס מעניין ומקצועי
3. בילוי מושלם בכרתים
4. והחשוב מכל – מפגש והכרות עם אנשים נפלאים מכל המינים והגילאים, אשר המשותף להם הוא אהבת הטיסה על כל סוגיה.

מוטי קפלן

